U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **JUDr. Z,. A.,** proti žalované: **Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví,** se sídlem Roškotova 1225/1, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované ze dne 28. 1. 2010, č. j. RO 356/0941008074/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2012, č. j. 11 Ad 9/2010 – 103,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen krajský soud), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované ze dne 28. 1. 2010. Uvedeným správním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebním výměrům vydaným žalovanou dne 21. 8. 2009, jimiž byla žalobci uložena povinnost zaplatit jednak dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění ve výši 21.334 Kč, jednak penále ve výši 13.246 Kč.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí rozhodčího orgánu žalované v rozsahu námitek uplatněných žalobcem a po posouzení věci dospěl k závěru, že nález Ústavního soudu IV. ÚS 128/06 ze dne 11. 11. 2009, z něhož žalobce dovozuje zánik svého závazku zaplatit pojistné, s projednávanou věcí nijak nesouvisí. Předmětný nález Ústavního soudu se otázkou závazku žalobce, jehož obsahem je pohledávka na dlužném pojistném a penále podle zákona č. 592/1992 Sb., vůbec nezabývá. V citovaném nálezu byla řešena jiná otázka, která se týkala postavení stěžovatele JUDr. V. H. jako věřitele ČSSD a udělení či neudělení souhlasu s vydáním úschovy stěžovateli. Předmětem posouzení v nyní projednávané věci byla otázka, zda žalobce v období od 1. 1. 2007 do 30. 9. 2009, za které bylo dlužné pojistné a penále vyměřeno, jako zaměstnavatel pojištěnce žalovaného pojistné uhradil či nikoliv. K uvedenému se žalobce v podané žalobě nijak nevyjádřil, nezpochybnil ani výši vyměřeného pojistného, ani výši penále. Z žalobcem uváděného nálezu nevyplývá,

že by došlo k úhradě dlužného pojistného, totéž se týká i penále. Podanou žalobu proto krajský soud posoudil jako nedůvodnou.

V podané kasační stížnosti se žalobce (dále jen stěžovatel) dovolává ústavní povinnosti každého soudu České republiky použít podle čl. 10 a následujících Ústavy mezinárodní smlouvu všude tam, kde zákon stanoví něco jiného než mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu České republiky. Česká republika je pak vázána především Úmluvou o zákazu nelidského zacházení publikovanou pod č. 143/1988 Sb., Trestně právní úmluvou o korupci publikovanou pod č. 70/2002 Sb. m. s. a Občanskoprávní úmluvou o korupci publikovanou pod č. 3/2004 Sb. m. s. V dalším stěžovatel dovozuje, že je diskriminován v rozporu s čl. 5 Ústavy soudní mocí České republiky jejím protiústavním zneužitím k prosazení zájmu dlužnické svévole této politické strany (ČSSD) státem organizovaným násilím. Žalobce je z vůle Úřadu vlády trestně stíhán pro plnění zákonné povinnosti. V dalším pak stěžovatel obsáhle popisuje svoje obchodní spory i různé kriminální případy v České republice i na Slovensku a poté uzavírá, že nemůže-li Česká, stejně jako Slovenská republika za označených okolností po dosud beztrestné vraždě advokáta V. a objektivně zaručit stěžovateli ve smyslu čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie právo na svobodu a bezpečnost, podává stěžovatel tímto pro zachování lhůty kasační stížnost proti napadenému rozsudku. Ve vztahu k tvrzení v odůvodnění tohoto rozsudku, že nález Ústavního soudu IV. ÚS 128/06 ze dne 11. 11. 2009 se zákonnou povinností stěžovatele nesouvisí, přiložil stěžovatel ústavní stížnost ze dne 26. 5. 2012 proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 30 Cdo 3229/2011 – 469 k důkazu o tom, jak má plnit své zákonné povinnosti, když jeho ústavní práva zaručuje Ústavní soud, v jehož čele stojí exmístopředseda vlády ČSSD JUDr. Pavel Rychetský. Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2012 č. j. 3 Ads 76/2012 – 11 byl stěžovatel vyzván k odstranění nedostatků své kasační stížnosti a k uvedení jejích důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň byl poučen o následcích nesplnění výzvy.

V doplňku kasační stížnosti pak stěžovatel uvedl, že namítá nedostatek ústavněprávního základu nároku žalované. K tomu dále upřesnil, že dle jeho názoru je základním principem právního státu zásada, podle níž právo nevzniká z bezpráví. Je-li dáno důvodné podezření, že orgány státní správy České republiky vymáhají na komkoliv nároky státu, komu stát obtížnou vymahatelností práva znemožňuje jeho závazky plnit, není dán ústavněprávní základ nároku státu, a není tak v souladu s osvědčenými principy právního státu dán ani ústavněprávní základ k použití zákonné úpravy, včetně ústavně právním stavem dotčených ustanovení soudního řádu správního. Zákon Ústavě odporovat nesmí. Stěžovatel tvrdí, že Česká republika je pro beztrestnost úplatkářství veřejných činitelů zapsána v tzv. seznamu bezpečných zemí v rozporu s mezinárodním právem a tato skutečnost ústavně právní základ nároku státu vůči stěžovateli vylučuje. Stěžovatel proto požadoval, aby Nejvyšší správní soud po provedení označených důkazů k prokázání výše uvedené skutečnosti vyšel z téhož názoru a aby na jeho základě deklaroval, že tato skutečnost vylučuje též nároky státu vůči stěžovateli obsažené v napadeném správním rozhodnutí.

K věci samé Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost proti jakémukoliv pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná stěžovatelem takovéto důvody neobsahovala, proto byl také k jejich uvedení stěžovatel usnesením vyzván a poučen o následcích nesplnění výzvy. Po zhodnocení obsahu doplňku kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani nyní kasační stížnost přípustné důvody neobsahuje.

Stěžovatelem uváděný důvod, že „Česká republika již před vydáním rozhodnutí žalovaného byla pro beztrestnost úplatkářství veřejných činitelů zapsána v tzv. seznamu bezpečných zemí v rozporu s mezinárodním právem a tato skutečnost vylučuje ústavně právní základ nároku státu“ totiž není podřaditelný žádnému ze zde uvedených důvodů (stěžovatel sám se o takové zařazení ve svém podání ani nepokusil) a Nejvyššímu správnímu soudu ostatně není ani jasné, jakou souvislost by měla mít stěžovatelem uváděná zkorumpovanost veřejných činitelů či zápis České republiky v seznamu bezpečných zemí s jeho povinností platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění za své zaměstnance, která pro něj vyplývá ze zákona. Pokud snad chtěl stěžovatel svou kasační stížnosti dosáhnout toho, aby od Nejvyššího správního soudu obdržel judikatorně jakousi personální výjimku z působnosti právního řádu České republiky a aby soud deklaroval, že právě jen vůči němu nejsou příslušné zákony (zde zákon č. 592/1992 Sb. o veřejném zdravotním pojištění) účinné, pak k tomu Nejvyšší správní soud jen ve stručnosti dodává, že takovouto pravomoc nemá a že ústavně právní základ by naopak postrádalo, kdyby způsobem, který požaduje stěžovatel, postupoval (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny v návaznosti na čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny).

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost podaná stěžovatelem se opírá jen o jiné důvody než uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. a je tedy s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Jako takovou ji proto podle § 46 odst. 1 písmeno d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu